

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709031984/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Den friske Gravhøi længe hun beskuer:
 Ei Blomster, ingen Urter pryder den;
 Kun Træet hvælver af de grønne Buer
 En Tempelhal for hendes døde Ven.
 En Luftning farer gjennem Løvet hen,
 Der farves rødt af Aftensolens Luer,
 Mens i den tause Hvalving Smertens Sang
 Fra Harpen i D i o n e s Hjerter klang.

Dybt bævende paa Graven knæler hun,
 Og dunkle Ord hun med den Døde taler,
 Mens Hjertets indre Nød og skjulte Qvaler
 I Klagetoner flød fra hendes Mund.
 I hendes Øie sig Forventning maler,
 Hun ligger lyttende og taus en Stund,
 Som ventede hun paa Svar — men intet høres,
 Og ikkun Lundens Løv af Vinden røres.

„Forbi!“ hun sukker — aldrig, aldrig mere
 Vil denne Stemme til mit Øre naae:
 Det Bryst, som denne Jord nu tynger paa,
 Af svundne Drømme rummer ingen flere.
 O, hvo der var, hvor Fredens Aander ere,
 Der nu bag Graven ham imøde gaae!
 O, hvo der fri og frelst til Lysets Rige
 I Følgeskab med ham nu kunde stige!

Da gik et sagte Windpust gjennem Lunden,
 Og som fra Skovens Dyb et Suk der lød;
 Det klang som Liv, der gjennem Døden brød,
 Som Hjertets Afskedssuk i Afskedsfunden.
 D i o n e lytter — Lyden er forsvunden;
 Som før hun er alene med sin Nød,
 Og mens fra Jord til Himmel Tanken iler,
 Et Smertens Billed hun paa Graven hviler.

Der man den næste Morgen hende fandt
 Bevidstløs slumrende — mod Graven bøiet
 Var hendes skønne Hoved, lukt var Øiet,
 Og Haaret opløst sig om Skuldren vandt.
 Et Smil paa Læben Sorgens Præg forhøiet;
 Men da hun vaktet, dette Smil forsvandt,
 Da i sit Hjem hun atter sig befinder,
 Hvor Hjertets Minder blev til Hjertets Fjender.